

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18855/2023
13.12.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Град ..., чији је пуномоћник Жељко Ристић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Јовановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1070/23 од 22.03.2023. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1070/23 од 22.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1070/23 од 22.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 380/22 од 12.12.2022. године, исправљеном решењем истог суда П 380/22 од 19.01.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 12.12.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да о свом трошку објави пресуду у јавном гласилу „Зајечар онлине“. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 97.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1070/23 од 22.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у првом ставу изреке до износа од 70.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу трећем изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа исплати преко 70.000,00 динара до 150.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ од 12.12.2022. године до исплате, као неоснован и обавезан је тужени да тужиоцу на трошкове парничног поступка у износу од 81.400,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у потврђујућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужени у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Образложење побијаних одлука у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права, а наводима ревизије којима се оспорава одговорност туженог за штету указивањем да у време давања изјаве туженог о раду и тужиоца и ЈКП „Водовод“ Зајечар, тужилац није био вршилац дужности директора тог предузећа, заправо се оспорава чињенично стање и оцена изведених доказа, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из изнетих разлога, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 31.07.2020. године 09.11.2015. године, а вредност предмета спора је 499.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела од 70.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**